

Sygn. akt III Ca 350/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Tatarczyk

Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa(...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 196/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 11.137,48 (jedenaście tysięcy sto trzydzieści siedem i 48/100) złotych z ustawowymi odsetkami od 13 marca 2012 r. oraz kwotę 1885 (tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć) złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 553 (pięćset pięćdziesiąt trzy) złote z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Anna Hajda SSO Tomasz Tatarczyk SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy G. kwoty 17.371,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

W uzasadnieniu powódka stwierdziła, że przedmiotem pozwu jest odszkodowanie należne powódce od pozwanej tytułem niewykonania obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego w wykonaniu orzeczenia sądowego o eksmisję z dnia 20 kwietnia 2005r. zapadłego w sprawie sygn I C 277/05 Sądu Rejonowego w Gliwicach przeciwko G. S., W. S., M. S. (1), M. S. (2), w którym orzeczono uprawnienie pozwanych do lokalu socjalnego. Powódka jest właścicielem

lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...) . Powódka wskazała w uzasadnieniu, iż dochodzone przez nią roszczenie obejmuje okres od dnia 1 marca 2009 roku do 31 grudnia 2011 roku. W ocenie powódki jej roszczenie znajduje w przepisie art. 417 k.c. Pozwana nie wykonała obowiązku dostarczenia rodzinie S. lokalu socjalnego w związku z czym powódka poniosła szkodę z uwagi na niemożność wynajęcia lokalu i uzyskiwania czynszu najmu. Powódka dwukrotnie zgłaszała pozwanej żądanie przedstawienia byłym najemcom oferty najmu lokalu socjalnego z zastrzeżeniem możliwości wystąpienia na drogę sądową o odszkodowanie. Ponadto bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty dochodzonej należności jako odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego byłym najemcom. według powódki wartość odszkodowania stanowi szkodę, jaką poniosła wobec braku możliwości swobodnego dysponowania przedmiotowym lokalem. Wartość szkody ustalona została przy przyjęciu stawki czynszu 10,97 zł za 1 m kw. powierzchni lokalu i kwota ta odpowiada wartości czynszu jaki powódka mogłaby uzyskać dysponując lokalem. W okresie dochodzonym pozvem dotychczasowi najemcy –rodzina S. nie uiszczali żadnego odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z lokalu zaś w okresie czasu marzec 2009 – maj 2009 Gmina G. dokonała wpłaty 945,78 zł która pomniejszyła kwotę dochodzona pozvem.

Pozwana Gmina G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości uznając je za bezzasadne i zasądzenie od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana stwierdziła, że powódka nie wykazała, że jest właścicielem przedmiotowego lokalu, a tym samym, że jest legitymowana czynnie do występowania w niniejszym postępowaniu. Zarzuciła ponadto, że powódka nie wykazała wysokości szkody. W ocenie pozwanej, wysokość roszczeń wskazanych w pozwie nie została wykazana, albowiem wyliczenia powódki mają charakter arbitralny bez poparcia stosownymi dowodami. Powódka powinna wykazać dowodami, że w takiej wysokości mogłaby otrzymać czynsz. Nie mogą stanowić go prywatne dokumenty jakimi są rozliczenia wystawione przez powódkę. Pozwana wskazała, że powódka nie wykazała wszystkich zasadniczych danych związanych z przedmiotowym lokalem umożliwiających wyliczenie odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego. Ponadto pozwana zgłosiła także zarzut przedawnienia części roszczenia, a to za okres czasu przed styczniem 2010r., wskazując, że świadczenie lokatora jest świadczeniem okresowym majątkowym i przedawnia się z upływem 3 letniego okresu.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej Gminy G. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 15.495,22 zł z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2012r. oraz kwotę 3.559,31 zł (trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 31/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka (...) Spółka Akcyjna w W. jest właścicielem lokalu położonego w G. przy ulicy (...) . Lokal ten o powierzchni 45,49 m⁽²⁾, składający się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki z w.c. i przedpokoju znajduje się w budynku mieszkalnym (...) kondygnacyjnym z zabudowie zwartej . Zamieszkiwany jest przez rodzinę S. , względem których Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2005 roku, sygn. akt I C 277/05, nakazał opróżnienie przedmiotowego lokalu mieszkalnego i wydanie go powódce w stanie wolnym od osób i rzeczy. W punkcie drugim wyroku Sąd Rejonowy przyznał G. S., W. S., M. S. (1), M. S. (2) uprawnienie do lokalu socjalnego nakazując wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę G. oferty najmu lokalu socjalnego.

Powódka pismem z dnia 10 maja 2005 roku wezwała pozwaną do złożenia oferty byłym najemcom zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego i wskazanie takiego lokalu socjalnego. Pismem z dnia 22 maja 2007r. powódka wezwała pozwaną Gminę G. do wskazania w terminie 14 dni lokalu socjalnego przysługującego dotychczasowym najemcom pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Natomiast pismem z dnia 21.02.2012r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego zgodnie wyrokiem sądu sygn. I C 277/05 w łącznej wysokości 18.361zł w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego w maju 2012 roku. W okresie dochodzonym pozvem to jest od 01 marca 2009 do 31 grudnia 2011r dotychczasowi najemcy nie zapłacili żadnego wynagrodzenia tytułem bezumownego korzystania z lokalu, zaś Gmina G. za okres czasu marzec 2009 – maj 2009r dokonała wpłaty kwoty 945,78 zł. Sąd Rejonowy w oparciu o treść opinii biegłej ustalił, że powódka w okresie od 1 marca 2009r do dnia 31 grudnia 2011r roku mogłaby uzyskać czynsz z najmu

wymienionego mieszkania w łącznej wysokości 16.441,00 zł. Do momentu zamknięcia przewodu sądowego pozwana nie zapłaciła powódce żadnej kwoty z całości dochodzonej pozwem

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w części to jest do wysokości zasądzonej w wyroku- 15.495,22 zł. W pozostałej części powództwo jako bezzasadne oddalił.

Wskazał, że niniejszym postępowaniu powódka dochodziła odszkodowania za okres od dnia 1 marca 2009 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku. W tym okresie podstawę prawną roszczenia stanowi art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U. 2005, Nr 31, poz. 266 ze zm.), zgodnie z którym jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.).

Wskazał ponadto, że w judykaturze i doktrynie przeważa pogląd, iż strata właściciela lokalu spowodowana nieuiszczaniem przez lokatora opłat za używanie lokalu mieszkalnego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem wypełnienia przez gminę obowiązku dostarczenia takiej osobie lokalu socjalnego. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 31/08 (niepubl.) i z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 323/09 (niepubl.) opowiedział się wyraźnie za zasadą pełnego odszkodowania należnego od gminy w przypadku niewykonania przez nią obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego. Ocena zakresu szkody pozostającej w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem stanowiącym źródło szkody powinna opierać się na porównaniu stanu majątku poszkodowanego istniejącego po wystąpieniu zdarzenia wyrządzającego szkodę, z możliwym stanem tego majątku w przypadku, gdyby zdarzenie to nie wystąpiło, z uwzględnieniem warunku, czy stan ten jest typowym, zazwyczaj występującym następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W ocenie Sądu Rejonowego zaniechanie pozwanej, przejawiające się tym, że pozwana pomimo wezwania nie zawarła z uprawnionymi umowy najmu lokalu socjalnego jest oczywiste. Fakt ten następnie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą powódki. Bowiern dalsze zamieszkiwanie w lokalu powódki przez byłego najemcę, nie regulującego zobowiązań z tego tytułu, powoduje brak możliwości ponownego wynajęcia lokalu innym, potencjalnym najemcom.

Sąd Rejonowy wskazał, że wyegzekwowanie jakichkolwiek należności z tytułu należnego odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego od dotychczasowych najemców nie było możliwe, a odpowiedzialność gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego byłemu lokatorowi i lokatora wobec właściciela lokalu jest odpowiedzialnością in solidum. Wskutek braku wpłat dokonywanych przez byłych najemców, pozwana zobowiązana jest do pokrycia całości szkody powstałej w majątku powódki.

Sąd Rejonowy wskazał, że zasadniczo w sprawie sporna pozostawała jedynie wysokość roszczenia powódki. Zdaniem Sądu Rejonowego powódka wykazała je opinią biegłego sądowego, która została przez Sąd oceniona jako wiarygodna. Biegły sądowy wyliczył należny powódce, a nie uzyskany czynsz najmu za okres od 1 marca 2009 roku do 31 grudnia 2011 roku w kwocie 16.441,00 zł. Skoro w okresie dochodzonym pozwem pozwana zapłaciła kwotę 945,78 zł, to należne odszkodowanie należy pomniejszyć o taką wartość ostatecznie zasądzić kwotę 15.495,22 zł (16 441,00-945,78=15.495,22). Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanego w zakresie uznania części roszczenia za przedawnione. Roszczenie powoda jako roszczenie odszkodowawcze odpowiadające wynagrodzeniu za bezpodstawne korzystanie z lokalu z wyłączeniem możliwości korzystania z lokalu stanowiącego własność powódki przez (...) Spółka Akcyjna w W. w okresie dochodzonym pozwem jest roszczeniem majątkowym, co do którego zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 118 k.c. obowiązuje 10 letni okres przedawnienia .

O ustawowych odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zasądzając je od dnia 13 marca 2012 roku, tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanej wezwania do zapłaty zawartego w piśmie z dnia 21 lutego 2012 roku. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając stosownie do wyników postępowania.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a to art. 442¹ust.1 kc w zw.z art. 18 ust.5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w zw.z art. 417 kc poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenie powódki nie uległo częściowo przedawnieniu, naruszenie art. 118 kc w zw. z art. 18 ust.5 w zw. z art. 18 ust.1 i 3 in fine ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez uznanie, że roszczenie powódki nie ma charakteru okresowego i nie przedawnia się z upływem 3 lat. Zarzuciła też naruszenie art. 18 ust.5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o . o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez uznanie, że pozwana dopuściła się zaniechania dostarczenia lokalu socjalnego dla uprawnionych do takiego lokalu pomimo, że powódka nie wykazała, że skutecznie wzywała pozwaną do dostarczenia lokalu socjalnego.

Zarzuciła też naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233§1kpc poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie, że powódka wykazała należycie poniesioną szkodę oraz art. 231kpc poprzez błędne ustalenie faktu, że powódka skutecznie wzywała do dostarczenia lokalu socjalnego, pomimo, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał poczynić takiego ustalenia.

Zgłaszając wskazane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że zgodnie z art. 18 ust.5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego na podstawie wyroku stanowi tzw. delikt władzy publicznej, do sytuacji odpowiedzialności gminy stosuje się przepis art. 417§1 kc. Zatem do odpowiedzialności gminy ma zastosowanie przepis odnoszący się do przedawnienia w przypadku szkody wynikającej z czynu niedozwolonego, a to art. 442¹§1kc. Zgodnie z tym przepisem, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Skarżąca wskazała, że szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia szkodzącego, tj. gdy osoby zobowiązane do opuszczenia lokalu nie czynią tego i nie uiszczają stosownych opłat. Z tą chwilą powódka administrująca swoją własnością uzyskała wiadomość o szkodzie. Przepisy cytowanej ustawy nadto wyraźnie wskazują podmiot odpowiedzialny do dostarczenia lokalu socjalnego, precyzyjne jego określenie zawarte jest w wyroku eksmisyjnym. Zatem w ocenie skarżącej doszło w sprawie do przedawnienia roszczenia za okres od marca 2009 roku do stycznia 2010r, skoro pozew wniesiono w styczniu 2010r.

Nadto skarżąca wskazała, że odszkodowanie przewidziane w art. 18 ust.5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego ma charakter świadczenia okresowego i jako takie przedawnia się z upływem 3 lat.

Zarzuciła ponadto, że z akt sprawy nie wynika, by pozwana była skutecznie wzywana przez powódkę do dostarczenia lokalu socjalnego, powódka nie przedstawiła bowiem dowodów doręczenia pozwanej pism wzywających z 10 maja 2005r. i 22 maja 2007r.

Wskazała nadto, że powód dochodzi w sprawie rzeczywiście poniesionej szkody (damnum emergens), a nie utraconych korzyści. Stąd w ocenie skarżącej opinia biegłego sporządzona w sprawie mogłaby jedynie być podstawą zasądzenia szkody w zakresie lucrum cessans. Powódka zaś nie złożyła dokumentów źródłowych dotyczących wysokości poszczególnych opłat eksploatacyjnych i innych opłat za media w spornym okresie. Nadto zarzuciła, że powódka nie wykazała adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy rzekomym zaniechaniem pozwanej a wystąpieniem szkody. Zaniechanie bowiem zgodnie z nauką prawa karnego nie może być przyczyną jakiegokolwiek zdarzenia.

Powódka nie wniosła odpowiedzi na apelację i nie ustosunkowała się do niej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w części zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe, spójnie i logicznie opierają się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Wbrew zarzutom apelacji nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania, a to art. 231kpc i 233 kpc. Z motywów Sądu Rejonowego nie wynika, aby zastosował on w sprawie art. 231kpc. Podstawę ustalenia, że pozwana była wzywana do dostarczenia lokalu socjalnego odnośnie lokalu, którego dotyczy postępowania stanowił natomiast niewskazany przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu art. 230 kpc, zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Pozwana zastępowana przez fachowego pełnomocnika nie podnosiła w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, że nie otrzymała kierowanych do niej wezwań o dostarczenie lokalu socjalnego, o których mowa była w pozwie. Zważywszy na wielowątkową obronę podjętą przez pozwaną w niniejszej sprawie, fakt otrzymania przez pozwaną wskazanych wezwań można było w sposób uzasadniony okolicznościami uznać za przyznaną. Tym samym zgłaszanie na etapie postępowania odwoławczego zarzutów o niewykazaniu przez powódkę, czy wezwania te dotarły do pozwanej jest spóźnione (art. 381kpc) i jako takie nie może zostać uwzględnione, chociażby ze względu na treść art. 229 kpc.

Nie można w sprawie pominąć okoliczności, że pomiędzy wydaniem wyroku eksmisyjnego i skierowaniem do pozwanej pierwszego wezwania, a początkiem okresu, za jaki powódka dochodzi w niniejszej sprawie odszkodowania minął okres prawie 4 lat. Zatem okres ten jest bardzo długi, a powódka nie może zasłaniać się w związku z tym niemożnością przygotowania się do dostarczenia lokalu socjalnego. Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233§1kpc, Sąd Okręgowy uznaje ten zarzut za nieuzasadniony. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego jest prawidłowa i nie wykracza poza granice określone w art. 233§1kpc.

Pozwana w uzasadnieniu apelacji niezasadnie wskazuje, że powódka dochodziła w niniejszej sprawie szkody w granicach *damnum emergens*. W ocenie Sądu Okręgowego takiego wniosku nie można wyciągnąć z treści pozwu, ani późniejszych pism powódki w sprawie, skoro w pozwie wskazano, że powódka poniosła szkodę z uwagi na niemożność wynajęcia lokalu i otrzymywania czynszu najmu. Niedokładność sformułowań prawnych zawartych w pismach stron nie może mieć w sprawie decydującego znaczenia, skoro jednoznaczny jest opisany stan faktyczny, jak i określenie roszczenia, jakie jest w sprawie dochodzone. Mimo, że poprzez zastosowanie w pozwie sformułowania "nie obejmuje utraconych korzyści" powódka niejako sobie przeczy, to jednocześnie jednoznacznie określa, jakiego roszczenia dochodzi i w czym wyraża się jej szkoda (wskazując, że poniosła szkodę z uwagi na niemożność wynajęcia lokalu i otrzymywania czynszu najmu). Tym samym przeprowadzona w sprawie opinia biegłej była jak najbardziej przydatna do dowodzenia zasadności i wysokości roszczenia przez powódkę. Poprzez powołanie się na tę opinię powódka wykazała swe roszczenie co do wysokości, a to co do kwoty 483,56 zł miesięcznie.

Niezasadnie i w sposób niezrozumiały pozwana odwołuje się w swej apelacji do nauki prawa karnego, wywodząc brak przyczynowości zaniechania. Konstrukcja odpowiedzialności z art. 18 ust.5 ma bowiem szczególny charakter i właśnie na jego podstawie gmina ponosi odpowiedzialność za niedostarczenie lokalu socjalnego, a więc za zaniechanie działania do jakiego została zobowiązana wyrokiem sądowym. Przy tym jest to odpowiedzialność nieoparta na przesłance winy, lecz na przesłance bezprawności, zatem z tego powodu przytoczony w apelacji pogląd prawny ukształtowany na gruncie prawa karnego nie może mieć do odpowiedzialności Gminy zastosowania. Tym samym Sąd Okręgowy uznaje, że pomiędzy niedostarczeniem przez pozwaną lokalu socjalnego osobom uprawnionym do tego na podstawie wyroku eksmisyjnego, a zajmującym lokal powódki, a powstaniem po stronie powodowej szkody istnieje w niniejszej sprawie adekwatny związek przyczynowy.

Zasadny natomiast okazał się zarzut apelacji niezasadnego nieuwzględnienia w sprawie zarzutu przedawnienia. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko skarżącej co do obowiązywania w odniesieniu do roszczeń odszkodowawczych zgłoszonych w niniejszej sprawie trzyletniego okresu przedawnienia. Podziela Sąd Okręgowy wywody dotyczące tego, że w sprawie w tym zakresie ma zastosowanie art. 442¹§1kc. W istocie bowiem skoro do odpowiedzialności gminy w tym przypadku stosuje się art. 417 kc, to znaczy że ustawodawca uczynił ją odpowiedzialnością o charakterze deliktowym, a zatem uzasadnione jest odniesienie do niej terminu przedawnienia dotyczącego odpowiedzialności deliktowej. Tym samym skoro pozew w niniejszej sprawie wpłynął w dniu 31 stycznia 2013r., zatem przedawnione są roszczenia dochodzone tytułem odszkodowania za okres do 30 stycznia 2010 roku.

W tych okolicznościach zasądzone roszczenie Sąd Okręgowy obniżył do kwoty 11137,48zł jako odszkodowania należnego zgodnie z wynikami opinii biegłej za okres od 31 stycznia 2010r. do 31 grudnia 2011r. (za 23 miesiące po 483,56 zł + 5,60zł za jeden dzień (31.01.2010r.).

Z tych powodów w oparciu o art. 386§1kpc orzeczono o zmianie zaskarżonego wyroku. Jednocześnie na podstawie art. 100 kpc zmieniono orzeczenie o kosztach procesu, uwzględniając, że po dokonanej zmianie powódka wygrała niniejszą sprawę w 64%. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 391§1kpc, zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 553 zł. Pozwana w postępowaniu odwoławczym, wygrała sprawę w 28%, jedynie ona zgłosiła wniosek o zasądzenie kosztów tego postępowania, zatem należało na jej rzecz zasądzić 28% poniesionych kosztów, na które składały się opłata od apelacji 775zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1200zł – stosownie do §6 pkt 5 w zw. z §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 490).

SSO Anna Hajda SSO Tomasz Tatarczyk SSO Gabriela Sobczyk